

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเชื่อของมนุษย์ที่ว่า การศึกษาเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น มีมาเป็นเวลานานแล้ว เพราะการศึกษาเป็นขบวนการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ รู้จักใช้เหตุผล มีทัศนคติที่ดี มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของตน ของครอบครัว และของสังคม โดยส่วนรวม เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น¹ นอกจากนี้ยังช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเสริมสร้างกระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจ² ทำให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง การศึกษาจึงได้รับการพิจารณาว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศ และประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายต่างก็เน้นทางด้านคุณภาพของการศึกษา เพื่อพัฒนาคนในประเทศ³ คุณภาพของการศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์การสอน และครู ปัจจัยที่ถือกันว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษา ได้แก่ หลักสูตร เพราะหลักสูตร เป็นแนวทางในการปฏิบัติ ที่แสดงถึงแง่มุมต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา อันได้แก่ ความมุ่งหมาย ขอบเขตของเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ ข้อกำหนดต่าง ๆ

¹ ถนอม มากะจันทร์, "การศึกษาเพื่อเปลี่ยนแปลง" วารสารครู-ศาสตร์ 6-7 (ตุลาคม-มกราคม, 2516-2517), 45.

² เอมวี แชนซอร์, "โฉมหน้าของการพัฒนาการศึกษาในเอเชีย" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ, 5 (กุมภาพันธ์, 2514), 36.

³ วิจิตร ศรีสอาน, "สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความมุ่งหมายทางการศึกษาของประเทศไทย" การมัธยมศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 29.

ในการศึกษา ตลอดจนแนวทางในการวัดและประเมินผล เพื่อให้การศึกษากำเนินไปอย่างมีระบบระเบียบ เป็นขั้นตอน และประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายทางการศึกษา สมิทร คุณานุกร⁴ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า "คือโครงการให้การศึกษ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่วางไว้" การ์ล อี วิลกูส⁵ (Carl E. Willgoose) กล่าวว่า "หลักสูตรนั้นหมายรวมถึง โปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดของโรงเรียนที่วางไว้ตลอดปี รวมทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรที่โรงเรียนได้จัดให้กับเด็กด้วย" บีเวอร์ลี แอล ไฮเกิล และ แมทธิว ซี รีลิก⁶ (Beverly L. Seidel and Matthew C. Resick) ให้คำนิยามว่า "หลักสูตรคือโครงร่างอย่างเป็นระบบทางการศึกษา ที่จัดให้โรงเรียนได้ศึกษา เพื่อให้ปรากฏผลตามความมุ่งหมาย มีได้หมายถึงการศึกษาในห้องเรียนเท่านั้น ยังรวมถึงกิจกรรมอื่น ๆ นอกห้องเรียนด้วย" ชาร์ง บัวศรี⁷ ให้คำจำกัดความว่า "หลักสูตรหมายถึง ประสบการณ์ทางการศึกษาที่โรงเรียนจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอบรมในด้านต่าง ๆ อย่างดีที่สุดจนสามารถ

⁴ สมิทร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร-พิมพ์, 2518), หน้า 2.

⁵ Carl E. Willgoose, The Curriculum in Physical Education, (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1974), p. 78.

⁶ Beverly L. Seidel and Matthew C. Resick, Physical Education an Overview, (Massachusetts : Addison-Wesley Publishing Company, 1972), p. 30.

⁷ ชาร์ง บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตร (พระนคร : โรงพิมพ์แห่งคณะกรรมการพิมพ์, 2504), หน้า 64.

ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของคนอย่าง เป็นสุข" ประสบการณ์ทางการศึกษาคงกล่าวรวมถึง เนื้อหาวิชาและความรูต่าง ๆ ด้วย

การศึกษาที่มั่นคงนั้น ย่อมจะตั้งอยู่บนหลักวิชาหลาย ๆ แขนง หรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือการศึกษาที่มั่นคงนั้น ต้องนำเอาความรู้หลาย ๆ แขนงมาประยุกต์ใช้⁸ ความรู้ หรือวิชาต่าง ๆ ที่จัดไว้ในหลักสูตรนั้น ย่อมมีความสำคัญเท่าเทียมกัน แต่จะใช้ความรู้ใดมากกว่ากันขึ้นอยู่กับโอกาส และสภาพการณ์ที่เหมาะสมแตกต่างกันไป ความรู้เกี่ยวกับพลานามัยหรือวิชาพลานามัย เป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนามนุษย์ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวิชาอื่น ๆ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ บุญสม มาร์ติน⁹ กล่าวว่า "การพัฒนากำลังคนนั้น นับว่าเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ พลังงานทุกสิ่งทุกอย่าง ที่จะกระทำสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั้นก็หมายถึง คนจะต้องมีพลานามัย สมบูรณ์แข็งแรง เมื่อพิจารณาสิ่งที่จะช่วยพัฒนาคนให้มีร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความอดทน ก็มีย่างหนึ่งคือ การพลานามัยนั่นเอง" ความสำคัญของวิชาพลานามัยนั้นเป็นที่ยอมรับของประเทศต่าง ๆ ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากความมุ่งหมายทางการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับพลานามัยของประเทศนั้น ๆ เช่น อินโดนีเซีย กำหนดให้มีการพัฒนาร่างกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ เกาหลีกำหนดให้มีสุขภาพดีและจิตใจที่ดี ญี่ปุ่นกำหนดให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ¹⁰ สำหรับประเทศไทยแผน

✓⁸ สาโรช บัวศรี, "ข้อคิดเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษา," ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เกิลด์ไทย, 2517), หน้า 45.

✓⁹ บุญสม มาร์ติน, "กรรฐากับการพัฒนาประเทศ" ประมวลบทความเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 8.

✓¹⁰ ประยูร ศรีประสาธน์, "ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย" วารสารคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 6 (มิถุนายน - กรกฎาคม, 2517), 55.

พัฒนาการศึกษาระยะที่สาม พ.ศ. 2515-2519¹¹ ได้กำหนดไว้ก่อนหน้าว่า "ส่งเสริม การศึกษากำหนดนามัยส่วนบุคคลและส่วนรวม เพื่อให้ประชาชนมีร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความอดทน" สนั่น สุมิตร¹² กล่าวถึงวิชาพลานา- มัยว่า "เป็นวิชาที่จะช่วยให้นักเรียนนักศึกษามีความรู้ และสามารถปฏิบัติงานให้เป็น คนที่มีสมรรถภาพพร้อมทั้งทางกาย จิตใจ รวมทั้งทางสติปัญญา อันจะเป็นการช่วยให้ ศึกษาวิชาต่าง ๆ ได้คล่อง" เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่า วิชาพลานามัยนั้นประกอบ ไปด้วยวิชาที่สำคัญสองวิชา คือวิชาพลศึกษาและวิชาสุขศึกษา

วิชาพลศึกษา เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งช่วยส่งเสริมให้บุคคลบรรลุจุดหมาย ของการศึกษาได้เช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่น ๆ แต่มีลักษณะแตกต่างจากวิชาอื่นตรง วิธีการ โดยวิชาพลศึกษาใช้กิจกรรมทางกายที่ได้เลือกสรรอย่างเหมาะสมแล้วเป็นสื่อ ในการเรียน และผลที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะเด่น ในด้านสมรรถภาพทางกาย และทักษะ ทางการกีฬา ซึ่งจำลองประสบการณ์ในสังคมอันจะทำให้บุคคลใช้ชีวิตในสังคมได้อย่าง มีความสุข คาร์ล คัมบลิว บุควอลเตอร์¹³ (Karl W. Bookwalter) ให้คำจำกัด ความว่า "พลศึกษาคือการพัฒนาการ ที่ได้ผลที่สุดทางด้านการ และการปรับตัว ทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม โดยจัดให้มีการสอน และการเข้าร่วมในกิจกรรม ประเภทการกีฬา กิจกรรมเข้าจังหวะ และยิมนาสติก ที่ได้เลือกสรรแล้ว ตามความ

¹¹ สภาพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515-2519 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515), หน้า 446.

¹² คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ประมวลข้อคิดทางการศึกษาของไทย (พระนคร : โรงพิมพ์ศาสนา, 2515), หน้า 43.

¹³ Karl W. Bookwalter, Physical Education in Secondary Schools, (Washington, D.C. : Library of Education Series, 1964), p. 13.

“โครงการของสังคม” แอกเนส อาร์ เวย์แมน 14 (Agnes R. Wayman) กล่าวว่า “พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับกล้ามเนื้อใหญ่ ๆ ของร่างกาย เพื่อให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา ที่เลือกได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีร่างกายที่เจริญเติบโต” ยูจีน คัมบลิว นิกสัน และ เฟเดอริก คัมบลิว โคเซ็น 15 (Eugene W. Nixon and Frederick W. Coxen) ให้ความหมายพลศึกษาว่า “เป็นกระบวนการหนึ่งของการศึกษาทั้งหมด ซึ่งกิจกรรมทุกอย่างของพลศึกษาเป็นหลักสำคัญที่จะช่วยให้คุณการดีของการศึกษามุ่งเป้าหมาย” จากความมุ่งหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า วิชาพลศึกษามีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาให้สมบูรณ์ และนอกจากจะช่วยเสริมสร้างสุขภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ ของนักเรียนแล้วยังเป็นส่วนประกอบอันสำคัญที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการศึกษาเล่าเรียนอีกด้วย

ดังผลการวิจัยของ มาร์เซีย อี ฮาร์ท และ คลาตัน ที เชย์ 16 (Marcia E. Hart and Claton T. Shay) พบว่า สมรรถภาพทางกายกับความสามารถทางวิชาการ มีความสัมพันธ์กัน ถ้าสมรรถภาพทางกายดีก็จะทำให้การเรียนดีขึ้น ✓

สำหรับวิชาสุขศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ ในอีกลักษณะหนึ่งกล่าวคือ เป็นการให้ความรู้และข้อเท็จจริง เกี่ยวกับความสมบูรณ์ของร่างกาย และจิตใจ

14 Agnes R. Wayman, A Modern Philosophy of Physical Education (Philadelphia : W.B. Saunders Company, 1960), p. 39.

15 Eugene W. Nixon and Frederick W. Coxen, An Introduction to Physical Education, (New York : W.B. Saunders Company, 1975), p.4

16 Marcia E. Hart and Claton T. Shay, "Relationship Between Physical Education and Academic Success," Research Quarterly, Vol.35, No.3 (October, 1964), pp. 357-448.

เพื่อให้ปราศจากโรค ปราศจากทพพลภาพ และสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมด้วยดี
 คาร์เตอร์ วี กูด¹⁷ (Carter V. Good) ให้คำจำกัดความของวิชาสุขศึกษาว่า "คือการศึกษา
 แขนงหนึ่งซึ่งช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในการใช้ผลิตภัณฑ์ทางสุขภาพ
 อย่างถูกต้อง ตลอดจนการมีสุขปฏิบัติและการมีทัศนคติที่ดี" ซี อี เทอร์เนอร์¹⁸ (C.
 E. Turner) กล่าวว่า "วิชาสุขศึกษาคือกระบวนการที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ที่พึง
 ประสงค์ ซึ่งมีผลทำให้บุคคล ครอบครัวยุ และชุมชนมีการพัฒนานิสัย ทัศนคติ ความรู้
 และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพ" ซึ่งคำว่าสุขภาพนั้นองค์การอนามัยโลก¹⁹ ให้ความ
 หมายว่า "คือภาวะแห่งความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ รวมถึงการดำรงชีวิตอยู่
 ในสังคมด้วยดี และคำว่าสุขภาพนี้ มิได้หมายความว่าเฉพาะแก่เพียงปราศจากโรค หรือ
 ปราศจากทพพลภาพเท่านั้น"

หลักสูตรวิชาพลานามัยนั้นมีมานานแล้ว และได้พัฒนาปรับปรุงให้เข้ากับหลัก
 การทางค่านิยมศาสตร์สมัยใหม่ จนในปัจจุบันหลักสูตรวิชาพลานามัยมีความสำคัญ
 ต่อการจัดการศึกษาของประเทศต่าง ๆ มาก ในสหรัฐอเมริกาโรงเรียนตั้งแต่ระดับ
 มัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรการศึกษาได้กำหนดให้เรียนวิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับ
 ทั้งสิ้น นักเรียนชายหญิงในสหรัฐอเมริกาจะได้เรียนวิชาพลศึกษา 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
 และจะเพิ่มขึ้นตามระดับโรงเรียน โดยเฉพาะในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย²⁰

¹⁷ Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1959), p.264

¹⁸ C.E. Turner, Planing for Health Education in Schools, (London : Langmans Green & Colimited, 1966), p. 20.

¹⁹ สุชาติ โสมประยูร, "สุขภาพในแง่การศึกษา" ศูนย์ศึกษา (8:4(สิงหาคม 2502), 15.

²⁰ Carl E. Willgoose, Ibid., p.81

ในสหภาพโซเวียต โรงเรียนตั้งแค่วาระระดับประถมคน จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กำหนดให้วิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับสัปดาห์ละ 2 คาบโดยตลอด ²¹

สำหรับในประเทศไทยนั้น หลักสูตรวิชาพลานามัยได้จัดขึ้นอย่างเป็นแบบ--
แบบเมื่อ พ.ศ.2441 โดยเริ่มมีการเรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนขึ้นเป็น
ครั้งแรก ²² และได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และ
อิทธิพลต่าง ๆ มากมาย ซึ่งมักปรากฏอยู่เสมอ ๆ ว่าหลักสูตรวิชาพลานามัยบางระดับ
การศึกษาจะขาดหายไปเป็นบางระยะ และกลับมาอีกเป็นบางระยะ แต่ก็มีแนวโน้มว่า
ได้พัฒนาก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันได้มีการกำหนดหลักสูตรหมวดวิชาปลา
นามัยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ขึ้น เนื่องจากวิชาพลานามัยใน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมิได้มีการสอนมานานแล้ว เพราะประการแรกหลักสูตร
ประถมศึกษาตอนปลายฉบับก่อน คือฉบับปี พ.ศ.2503 มิได้กำหนดให้สอนวิชา
พลานามัย จึงเป็นประสพการณ์ใหม่ของผู้นำหลักสูตรไปปฏิบัติ ประการที่สองเนื้อหา
วิชาในหลักสูตรใหม่นี้มีขอบเขตกว้างขวางขึ้น ลึกซึ้งขึ้น ทั้งกำหนดให้เรียนเป็นวิชา
บังคับ และให้เลือกได้อีก จึงเป็นปริมาณงานที่มากขึ้น สำหรับผู้นำหลักสูตรไปปฏิบัติ
ประการที่สามหลักสูตรนี้ประกาศใช้พร้อมกันทั่วประเทศ การนำหลักสูตรนี้ไปใช้จึงน่า
จะมีปัญหา และผู้ที่จะต้องเผชิญต่อปัญหานี้ก็คือครูสอนนั่นเอง เพราะครูสอนเป็นผู้นำ
หลักสูตรไปสู่การปฏิบัติจริง กล้วยเหตุคงกล่าวมานี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูที่สอนวิชา
พลานามัยน่าจะประสบปัญหาไม่มากนักเลย จึงทำการวิจัยเพื่อหาข้อเท็จจริงมาเป็นแนว
ทางใหม่เกี่ยวกับปรับปรุงแก้ไขต่อไป

²¹ สมาน แสงมะลิ, "สหภาพโซเวียต" วารสารสามัญศึกษา 5 : 11

(พฤษภาคม, 2517), 19.

²² Vorasak Pienchob, "A Recommended Four-Year Undergraduate Curriculum for Professional preparation of Physical Education Teachers in Thailand," (Unpublished Doctor's Thesis, School of Health Physical Education and Recreation, Indiana University, 1976), pp. 3-4.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ฃบปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 8

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ฃบปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาล เฉพาะสายสามัญสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตการศึกษา 8 เท่านั้น

2. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัญหาของครูพลานามัย ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 สถานภาพของครูพลานามัย
- 2.2 ความคิดเห็นทั่วไปของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
- 2.3 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร
- 2.4 เนื้อหาวิชาในหลักสูตร
- 2.5 อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
- 2.6 การวัดและประเมินผล

”ขอทกลง เบื้องตน

ผู้วิจัยถือว่า ข้อมูลที่ได้จากครูพลานามัยในแบบสอบถาม เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาของครูพลานามัย ในการใช้หลักสูตร
หมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 8
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ครูพลานามัย ศึกษานิเทศก์
และผู้เกี่ยวข้อง ในการที่จะร่วมมือกันปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลานามัยให้ได้
ผลดียิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ในการปรับปรุงหลักสูตร
หมวดวิชาพลานามัยให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยต่อไป

คำจำกัดความของการวิจัย

หลักสูตร หมวดวิชาพลานามัย	หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518
วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฯ	หมายถึง วัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่เขียน ไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์ มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518
เนื้อหาวิชาในหลักสูตรฯ	หมายถึง เนื้อหาวิชาพลานามัยที่ระบุไว้ใน หลักสูตร หมวดวิชาพลานามัยประโยชน์ มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518

อุปกรณ์และเครื่องคำนวณความสะดวก หมายถึง เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับก่อให้เกิดกิจกรรมพลศึกษา และสถานที่ที่จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมให้มีกิจกรรมพลศึกษา

การวัดและประเมินผล

หมายถึง การวัดและประเมินผลในหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 8

เขตการศึกษา 8

หมายถึง เขตการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยพิจารณาจังหวักต่างๆ ที่มีสภาพภูมิประเทศ และสภาพสังคมคล้ายคลึงกัน เข้าด้วยกัน ซึ่งประกอบด้วย 7 จังหวัด ได้แก่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน แพร่ น่าน

ครูพลานามัย

หมายถึง ครูที่ทำการสอนวิชาในหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์ชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล ภาคการศึกษา 8 ซึ่งได้แก่ครูพลศึกษา และหรือครูสุขศึกษา.

ศูนย์วิทยพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย